

NAGY ZSUKA
bartók-expressz

minden éjjel hallom miskolc jaját,
a szerelmet síró várost.
judit és kékszakáll. boni és klájd.

fények az ipari ködön át,
próbababák a kínai kirakatában,
késelések a lakótelepen,
házi sörök a győri kapun túl,
szexjelenet a filmklubban.
ha nincs az a szörnyű év,
ma is ott ülünk abban a moziban,
örökös tagságban a gyönyörrel.

persze, a mozit azóta bezárták,
mindenhol kiplakátolták az új időszámítást,
az ülések alatt vattacsomó szívek,
levedlett bugyik, gatyák, szotyolák,
zsebkendők, széttépett jegyek.

és mikor a sötét kapun megyek át,
jön két kabát, minden állomáson,
megállóhelyen, üldözőbe vesznek.
szatírok, élvetegek, elhasználtak,
kivénhedtek, de tudom, merre menjek,
ahol nem érnek el.

backstage

a szívnek is baszhatnékja van,
nem tehetsz róla,
hátra nézni meg minek,
a pultban lejárt szavatosság,
ultrás vízben romlott húsok,
ez a múlt.

a testről mosd le a vágycat,
a kávéban a deci vodkád,
kicsi tisztás, placebo hatás,
jó ez így.

a szívedben tagadás volt,
az enyémben te és Isten,
aztán semmilyen izmus
nem segített, nem tehet róla
senki sem.

mindigre mész, mondtad. jó,
választam, mert minek mondani,
hogy maradj, a mindigre menés
komoly dolog.

azóta két szavam van csak.
tojás és alma, nem azért, mert
fogyózóm, hanem mert a kezdet
és a vég.

de eltértünk a tárgytól.
szóval, hogy a szívnek is
csak az van. veled, nélküled,
már mindegy.

múzsza

(*kisroham*)

várok, nem hívlak, nem írok, csak nézem a képed a monitoron, pátosz, kávé és alkohol, ennyi vagyok, nem szólok hozzád, én és te nem tartozunk rád, és félek, nem újdonság, Istentől félek, és mindig beléd szeretek, álmomban elhállok veled, kitalálok történeteket az aktusra, mint a filmekben, és néha meghívlak vodkázni, ha már nagyon akarom, hogy magamon kívül legyél, és titkolom, mit érzek, szóval, próbálok normális lenni és végre beszélgetünk, ver a szívem, mint az állat, és jól mellkason ver, alig bírok figyelni, aztán, mikor összeszedem magam, akkor látom, hogy érinted a poharat a szádhoz, azt is látom, húsból vagy, ez fáj a legjobban, de beszélek tovább, mindenféle hülyeséget, okosságot, pedig már régen csak te érdekelsz, és akkor egyedül hagysz, ha itt vagy, akkor sem vagy itt, mondjuk, sosem tudom hol vagy, és honnan kerülsz elő, de nem kérdezlek, hogy megint merre jártál, nem szólok, hogy már megint nem figyelsz, hogyan kell élni veled, lehet-e csont, zsír, hús nélkül ölelni, és egyébként is, kell-e, el kell-e hálni veled, vagy csak a sóvárgás marad, az visz valahová, előre, vagy mindig csak hátra, de mindenképpen másfelé amerre, nem tudom.